

A KANÁRI FÖLSZÁLL

G U L Y Á S J Ó Z S E F

A kanári fölszáll, el, föl,
csőrében a kalicka,
az a stuttgarti lakás,
mint színes léggömb, egyre távolodik
az égben. Te miniatűr,
izgatott száncsengő idegzetű,
te vészes alakú, ki
szirénákat hordozol magadban
a legszebb májusi délelőtt is,
nem győzöm csendesíteni,
ugye, milyen jól látni
ebben a pocsék úri környezetben
ilyen kis szedegető embert,
piros szemei a földön,
alacsonyán száll,
mint a kutya, a földön szaglász,
ilyen divatjamúlt embert,
kaszáló lábaival,
felszabadítja merevedő lelkünket,
mert merevedünk.
Van a gyűjteményemben egy
kis faragott görbebot,
neked szántam, mert most már
sokáig fogunk élni,
mint Chaplin, a végén beleférünk
egy kosárba,
elmúlt a veszély, az a kritikus
26, 32, 43 év,
itt fogunk élni most már Szabadkán,

más megfogalmazásban,
Észak-Bácska, mondanák lejjebb,
mert én ugyebár
észak-bácskai költő lennék, akinek
két-három kritikus
lesi-várja az újabb verseit
a kis vicces lapokban,
és elszomorodnak tragikus alkatán,
itt fogunk élni
és meghalni, ebben a pókos sarokban.
Európa messze van.
Húzd ki magad, Szívem,
eljönnek majd újra az ég szárnyai.